



Вашингтон – Док започињу безбедносну транзицију у Авганистану, Сједињене Америчке Државе велику већину своје стратегије, напора и ресурса, усредсређују на изградњу авганистанских снага безбедности и слабљење побуњеника војним притиском.

Ипак, шира авганистанска држава је у кризи. Авганистанци које смо срели, приликом недавног путовања у Кабул, упозоравају на пропадање крхких демократских институција своје земље. Ако се тренутни политички курс настави, авганистанским снагама безбедности можда неће остати никаква држава коју треба да штите.

Један број Авганистанаца – државних званичника, опозиционих актера и припадника цивилног друштва – тврди да САД морају компликовано да балансирају ради јачања државе.

Требало би да изгладимо наше односе са председником Авганистана Хамидом Карзајем, али бездавања безусловне финансијске и политичке подршке која подрива институције авганистанске државе идоприниси култури некажњивости.

Ослањање искључиво на Карзаја или настојање на његовој маргинализацији било би катастрофално за стабилност Авганистана.

Кретање по том минском пољу захтева вешту дипломатију која користи транспарентност, услове и подстицаје у циљу помоћи Авганистану да створи политички систем који је постојан, који укључује тренутну опозицију и оставља отворена врата за неки споразум са талибанским елементима.

Битне промене у америчкој политици су неопходне.

Прво, потребно је да САД буду кристално јасне у погледу својих циљева у Авганистану,

уз подршку политичког курса који је синхронизован са војном стратегијом измеђусадашњег тренутка и 2014. године, и даље.

Теорије завере су увелико присутне чак и на највишим нивоима авганистанске владе: да САД желе да користе Авганистан неодређено дуго као базу за пројектовање моћи у Азији и на Блиском истоку у оквиру нове „Велике игре”.

Многи Авганистанци виде наше прокламоване антитерористичке циљеве као секундарне у односу на тај већи интерес. То виђење је делимично резултат плодног тла у Авганистану за теорије завере; оно је такође резултат контрадикторних порука које стижу од америчких политичара, нарочито из конгреса, али такође из Обамине администрације.

Нови тим, који предводе амбасадор Рајан Крокер и генерал Џон Ален, мора редуковати погрешна схватања и направити неку цивилно-војно мапу пута која боље интегрише нашу политичку, економску и војну стратегију. Тај план мора да делује уназад од 2014, кад се на основу

авганистанског устава изводи транзиција од Карзаја ка неком демократски изабраном наследнику, као и од савезничких снага ка авганистанској управи.

Друго, упркос својој јавној аверзији према изградњи државе, америчка влада мора да подржи авганистанске институције и демократске снаге, укључујући медије, парламент, врховни суд, независну изборну комисију, па чак и политичку опозицију. Иако та тела остају слаба, она каналишу више авганистанских гласова у политички систем, стварајући већу одговорност.

Карзај каже да ће напустити положај у 2014, и САД морају да раде с њим и авганистанским парламентом на реформисању изборног система како би се омогућило формирање политичких странака и подржало појављивање авганистанских лидера који могу да преузму положаје у

националном руководству после њега.

Треће, САД морају ефикасније користити свој утицај ради подстицања политичких и економских реформи. Споразум о стратешком партнерству, о ком се преговара, нуди шансу да се

разјасне амерички и авганистански циљеви и да се обезбеде минимални услови за даљу америчку подршку.

САД би требало да утврде у оквиру тог споразума посебне реформе тражене од Авганистанаца у замену за настављену помоћ авганистанској влади и њеним снагама безбедности.

Четврто, САД морају да се посвете помагању авганистанском политичком решењу. Амбивалентност у приступу САД ствара конфузију у региону и у авганистанском руководству и повећава тензије између авганистанске и америчке владе.

САД треба да подрже постављење неког међународног посредника, прихвате канцеларију у некој трећој земљи за разговоре са талибанским побуњеницима, и подесе свој војни приступ ради подржавања неког решења.

Морају настојати на отвореном и транспарентном процесу, који укључује домаћу опозицију и цивилно друштво, тако да се пронађу решења за њихове бриге. Схватање које изгледа уједињује читав авганистански политички спектар јесте да је Сједињеним америчким Државама потребна нека свеобухватна регионална дипломатска стратегија која спречава Пакистан да игра реметилачку улогу.

Председник Обама је направио исправан корак најавивши почетак транзиције у Авганистану.

Након скоро 10 година, наши војници треба да почну да се враћају кући, и авганистанске снагебезбедности треба да преузму вођство.

Међутим, док се одвија та безбедносна транзиција, ми морамо да интензивирамо напоре дапомогнемо Авганистану да ојача своје политичке институције, споразуме о подели власти иекономске темеље како бисмо осигурали да та земља буде способна да стоји на сопственим ногама.

(Политика)